

DOMÈNEC

NI AQUÍ NI ENLLLOC

#Domènec

En col·laboració amb:

**fundació
mies van der rohe
barcelona**

DOMÈNEC. NI AQUÍ NI ENLLOC

Enlloc és, en la retòrica pròpia de la modernitat, l'espai de la utopia (del grec οὐ, «no» i τόπος, «lloc», literalment: «enlloc»). Sempre instal·lat enllà de l'horitzó, en un esdevenidor perpetu, irrealitzable. Domènec desplega una recerca i assaig crític des de la constatació de les fallides de la modernitat, que materialitza en forma d'escultures, instal·lacions, fotografies, vídeos i intervencions en l'espai públic. El seu treball s'articula fonamentalment al voltant de qüestions com la distància entre les utopies i les realitats socials; l'especulació sobre la dimensió pública de l'arquitectura i els preceptes ideològics que la determinen; sobre quins són els mecanismes sociohistòrics i què els interfereix; o sobre què condiciona la memòria i l'oblit.

Una part de les contradiccions de la modernitat, especialment de l'arquitectura moderna, resideix en les discordances entre el discurs ideològic i el discurs estètic. Per Domènec, l'arquitectura és un «inconscient polític» que li permet reelaborar l'univers criticopoètic d'autors com Alvar Aalto, Mies van der Rohe o Le Corbusier com a ideòlegs del projecte estètic modern des de l'arquitectura, des d'on es pot reconsiderar el paper de l'artista.

L'exposició *Domènec. Ni aquí ni enlloc* és una reflexió sobre els eufemismes de la història, una mirada crítica sobre les estratègies polítiques de memòria històrica i d'empoderament social; sobre la modernitat que deriva cap a un discurs autoritari, colonialista, que actua com a agent d'implantació d'un capitalisme global. Però no és merament un exercici historicista: escruta des de la mirada contemporània, sotmet els projectes al context present, en el sentit que Walter Benjamin plantejava de «raspallar la història a contrapel».

DOMÈNEC. NI AQUÍ NI EN NINGÚN LUGAR

En ningún lugar es, en la retórica propia de la modernidad, el espacio de la utopía (del griego οὐ, «no» y τόπος, «lugar», literalmente: «no lugar»). Siempre instalado más allá del horizonte, en un porvenir perpetuo, irrealizable. Domènec despliega una investigación y ensayo crítico desde la constatación de los fracasos de la modernidad, que materializa en forma de esculturas, instalaciones, fotografías, vídeos e intervenciones en el espacio público. Su trabajo se articula fundamentalmente en torno a cuestiones como la distancia entre las utopías y las realidades sociales; la especulación sobre la dimensión pública de la arquitectura y los preceptos ideológicos que la determinan; sobre cuáles son los mecanismos sociohistóricos y qué los interfiere; o sobre qué condiciona la memoria y el olvido.

Una parte de las contradicciones de la modernidad, especialmente de la arquitectura moderna, reside en las discordancias entre el discurso ideológico y el discurso estético. Para Domènec, la arquitectura es un «inconsciente político» que le permite reelaborar el universo crítico-poético de autores como Alvar Aalto, Mies van der Rohe o Le Corbusier en cuanto ideólogos del proyecto estético moderno desde la arquitectura, desde donde reconsiderar el papel del artista.

La exposición *Domènec. Ni aquí ni en ningún lugar* es una reflexión sobre los eufemismos de la historia, una mirada crítica sobre las estrategias políticas de memoria histórica y de empoderamiento social; sobre la modernidad que deriva hacia un discurso autoritario, colonialista, que actúa como agente de implantación de un capitalismo global. Pero no es meramente un ejercicio historicista: escruta desde la mirada contemporánea, somete los proyectos al contexto presente, en el sentido que Walter Benjamin planteó de «pasarle a la historia el cepillo a contrapelo».

DOMÈNEC. NOT HERE NOT ANYWHERE

Not anywhere is, in the rhetoric proper to modernity, the space of utopia: from the Greek οὐ, 'not' and τόπος, 'place', literally, 'no place'. Always sited beyond the horizon, in a perpetual, unrealisable future. Domènec's research and critical essay stems from an awareness of the failures of the modern movement, which he materialises in the form of sculptures, installations, photographs, videos and interventions in the public space. His work is fundamentally about issues such as the distance between utopia and social reality; speculation on the public dimension of architecture and the ideological precepts that determine it; socio-historical mechanisms and how they are interfered with; and about what conditions memory and oblivion.

Some of the contradictions of modernity, especially modern architecture, arise from discrepancies between the ideological and aesthetic discourse. For Domènec, architecture is a 'political subconscious' that allows him to reconstruct the critical and poetic universe of authors such as Alvar Aalto, Mies van der Rohe and Le Corbusier, and to reappraise them as the ideologues of the modern aesthetic project who, as architects, were able to shed new light on the role of the artist.

The exhibition *Domènec. Not Here, Not Anywhere* is a reflection on the euphemisms of history, a critical view of the political strategies of historical memory and social empowerment; of modernity moving towards an authoritarian, colonialist discourse that acts as an agent for the implementation of global capitalism. Yet it is not a mere historicist exercise: it scrutinises history from the point of view of the present and relocates projects in a contemporary context, following Walter Benjamin's advice 'to brush history against the grain'.